

Ľudský dvojník - Prostredníctvom anti-človeka v nás k vyššiemu vedomiu

Časť 3: praktická premena ľudského dvojníka pomocou psychofonetiky

Text: Yehuda Tagar

Preklad: Silvia K. Galatová

Táto časť série článkov o ľudskom dvojníkovi je venovaná praktickým psychofonetickým procesom identifikácie, stretu a premeny ľudského dvojníka v silu ukotveného individuálneho ducha. V prvej časti série sme sa zoznámili s konceptom existencie ľudského dvojníka vo vnútri ľudskej bytosti, ktorý slúži ako základ ľudskej morálnej dilemy a morálneho vývoja. V druhej časti som predstavil zápas medzi podstatou ľudskej bytosti a anti-človekom ako prah individuálneho duchovného vývoja.

Na to, aby sme mohli nášho dvojníka odhaliť, potrebujeme solídny proces, pomocou ktorého vytvoríme perspektívu medzi tým, čo zažívame a tým, čo si uvedomujeme. Inými slovami, potrebujeme proces seba-pozorovania. Bez jasného procesu seba-pozorovania sú všetky predstavy o skutočnom osobnom rozvoji len sebaklam. Nič, čo priamo nevidíš, nemôžeš zmeniť. A duša nedokáže vidieť samú seba. Normálne zmyslové vnímanie je určené pre vonkajší svet, nie vnútorný. A premýšľajúci intelekt, ktorý je tak schopný, keď sa jedná o organizáciu a analýzu dát zachytených zmyslami, je bezmocný, keď príde na pozorovanie vlastnej skúsenosti.

Psychofonetika, prvá modalita aplikovanej psychozofie, je založená na štyroch módoch hlbkej inteligencie, vďaka ktorým je možné rozšíriť uvažujúce uvedomenie o priame vnímanie vlastných psychologických dynamík. Spontánna vizualizácia aktivuje vrodenuú schopnosť vnímavej predstavivosti („Vid' ma“). Spontánne gesto aktivuje prirodzenú schopnosť vnímavej intuície („Poznaj ma“). Spontánny zvukový prejav aktivuje vrodenuú schopnosť vnímavej inšpirácie („Počuj ma“). „Vid' ma“, „Počuj ma“, a „Poznaj ma“ tvoria jadro zručností metodickéj empatie vychádzajúcej z psychofonetiky. Tieto formy hlbkej empatie umožňujú objektívne pozorovanie vlastných vnútorných dynamík.

Na základe vyššie uvedených procesov seba-pozorovania sme v psychofonetike vyvinuli celý rad akčných sekvencií, ktoré umožňujú riešiť problémy súvisiace s osobnostným rozvojom a liečením. Zápas s osobným dvojníkom patrí medzi sekvencie, ktoré radíme do skupiny „prahových“. Nižšie uvádzam krátky popis hlavných psychofonetických procesov prakticky umožňujúcich odhaliť a premeniť vnútorného dvojníka. Všetky aktivujú existujúce schopnosti logiky, súcitu a svedomia, ukotvené morálne štandardy civilizovaného ľudstva, a tvoria základ pre vytvorenie ďalšieho kroku v evolúcii ľudského vedomia: empatie.

Úsilie o pravdu, lásku a slobodu je zároveň úsilím o odhalenie a vymanenie sa spod moci dvojníka. Je to výzva pre morálny vývoj a pre prevahu svedomia v ľudskej interakcii. Cieľom všetkých procesov vytvorených na odhalenie dvojníka, je prevzatie zodpovednosti za naše morálne rozhodnutia. Je to autokorekcia tej časti v nás, ktorá sa formovala pod vplyvom anti-človeka. Je potrebné prinavrátiť jej ľudskú formu, vedome a slobodne.

Klasické psychofonetické sedenie má dve časti: konverzačnú fázu a akčnú fázu. Konverzačná fáza začína predstavením záležitosti, ktorú chce klient zmeniť. Nasleduje proces konverzačnej metodickéj empatie, ktorý umožňuje klientovi prevziať postupne viac a viac zodpovednosti za svoje psychologické, mentálne a vzťahové dynamiky. Aktivuje sa hlbšie emocionálne uvedomenie,

hlbšia perspektíva, múdrosť a čerstvá vôľa. V správnej chvíli terapeut požiada klienta o vyslovenie prania. Klient vytvorí pranie, ktoré je vyjadrením jeho hlbšej a vyššej bytosti.

Keď sa terapeut uistí, že správne porozumel klientovmu praniu, to sa odteraz stáva jeho „pracovnou náplňou“ pre akčnú fázu sedenia. Klient si spomenie na nedávny príklad z minulosti, keď bola záležitosť, ktorú chce riešiť, aktívna, a vstúpi do neho cez pamäť tela, gesto, vizualizáciu a zvuk, čo sú hlavné nástroje „hlbokej inteligencie“ potrebné pre osobnú zmenu. Všetko v službe klientovmu praniu.

Príprava na stretnutie s dvojníkom začína už v konverzačnej fáze procesu metodologickej empatie. Perspektíva voči dvojníkovi sa začína vytvárať prostredníctvom týchto procesov: proces personalizácie alebo výzvy, ktorý nasleduje po procese pozvania a organizácie. Cieľom je povzbudiť klienta, aby prevzal osobnú zodpovednosť za tie aspekty svojho života, ktoré dovtedy obchádzal či zanedbával. Je to aktivácia „vlastníctva“, nevyhnutného pre ďalšiu inkarnáciu aktivity „Ja“ do duše. Odhalia a privlastnia sa logické protirečenia, medzery medzi stanovenými hodnotami a momentálnou motiváciou, bezcitnosť, či časti osobnosti, ktoré si protirečia. To vedie k vytvoreniu silného, život meniaceho prania.

Potom prichádza akčná fáza sedenia. Po vytvorení a vyslovení prania, klient vyberie relevantný príklad z nedávnej minulosti, a znovu ho prežije a vyjadrí v akcii. Vnútorňý záznam nedávnej udalosti sa prejaví v autenticknej spontánnej dramatickej forme. Toto sú hlavné psychofonetické procesy, vytvorené na odhalenie dynamík dvojníka:

1) Reakcie

Reakciu v psychofonetike definujeme ako obranný, agresívny, slobodne nezvolený čin, ktorý sa opakuje, je poškodzujúci až ničivý, znižuje ľudskú dôstojnosť, a ktorý neskôr často ľutujeme. Reakcie môžu byť buď explozívne, ničiace okolie, alebo implozívne, vybuchujúce dovnútra a ničiace život vo vnútri tela reagujúcej osoby. Skutočný dôvod nie je nikdy pred nami, ale vždy vzadu, nikdy nie vonku, ale vždy v nás.

Niekde za naším vedomím číha neliečené zranenie, frustrácia a hľadá pozornosť, uvoľnenie a liečenie. Voláme to „vnútorňá komnata“ v duši. Tlak, zrodený z bolestivej skúsenosti a zamrznutý v čase, opakovane exploduje na základe spúšťača a zatieni zdravý úsudok človeka. Sú to zranené city, zúfalstvo, nevypovedaná pravda, nespravodlivosť, hnev. V psychofonetickom procese prekonávania reakcií znovu prežívame explozívne reakcie, opakovane ich vyjadrujeme gestami v spomalenom režime, až kým uvedomenie nezachytí dynamiku, ktorá leží pod reakciou a reagujúca osoba sa môže postarať o utrpenie, ktoré sa tam ukrýva.

Ale okrem psychologického obsahu, ktorý vytriskne na povrch, je v agresívnej reakcii ešte niečo iné. Zdroj agresie má tendenciu sa otvárať zo skrytého miesta v tele, „jazdiac na chrbte“ vybuchujúceho psychologického tlaku. Vyrazí na povrch so zvýšenou agresivitou, negativitou, krutosťou, toxicitou, zraňujúcou energiou a zanecháva hlboké rany na prijímateľovi, má trvalý dopad na vzťahy, často zraňujúc niekoho, koho milujete, čo nebol váš vedomý zámer. Toto je dvojník v plnom nasadení. Je tu potenciál voľby, ak ste schopní zachytiť samých seba v čase. Ak sa Vám to v konkrétnej situácii nepodarí, môžete to urobiť neskôr, v revízii danej chvíle pomocou vyššie opísaného procesu. Ak sa neskôr pozriete sami na seba, ako explodujete takýmto spôsobom, budete mať oveľa väčšiu šancu vyliečiť nevedome vyjadrené staré zranenie, ale tiež zachytiť dvojníka v akcii skôr, než svoju ničivú prácu vykoná pri ďalšej príležitosti, keď niekto alebo niečo stisne spúšťač.

2) Liečenie minulých rozhodnutí

Liečenie minulých rozhodnutí je rozsiahly psychofonetický proces na prebudenie a konfrontáciu dvojníka. Dvojník nerobí rozhodnutia, iba ľudské „Ja“ ich robí. Ale dvojník „radí“ ľudskému „Ja“,

aké rozhodnutie urobiť, na akom základe, s akou motiváciou, bez ohľadu na následky. Na prahu rozhodovania je ešte jeden potencionálny poradca, naša vyššia bytosť, prístupná cez „Ja“. Môžeme medzi nimi voliť. Toto je základná dilema ľudskej slobody. Chvíľu rozhodovania je možné znovu prežiť aj o mnoho rokov neskôr a odhaliť skutočnú hybnú silu za ním. Je možné vnútorne si znovu vybrať. Nezmení to minulosť, ani vonkajšie následky starej voľby, ale môže to zmeniť vnútornú formáciu spôsobenú voľbou. Možno ste niekedy zaklamali, ale to neznamená, že musíte ostať klamárom, možno ste niekedy niečo zničili, ale nemusíte byť do konca života ničiteľ. Tým, že odhalíme hlas dvojníka, ktorý vás potlačil daným smerom, ho vnútorne prekonáme.

3) Bezcitnosť v ľudskom jednaní

Bezcitnosť je bežná. Neexistuje zákon, ktorý by stanovoval, že bezcitnosť, konanie bez ľudského záujmu, je ilegálna. Bezcitnosť je šedá, neexistujúca, len normálne ľudská. V skutočnosti však nie je ľudská. Je smrtiacia pre to, čo je ľudské. Žiť bezcitne, ako by nikto a nič nemal zmysle. Nič si nebrať k srdcu, až kým srdce znečistí, až kým už niet srdca, ktoré by cítilo realitu kohokoľvek a čohokoľvek. Môže to byť pohodlné, bezbolestné a bez stresu. Ale nik nie je doma. Ľudský prvok je preč. Človek nie je mŕtvy, ale ani skutočne nežije. A ak sa v dostatočnej blízkosti takého človeka niekto nachádza, dieťa, partner, či priateľ očakávajúci zmysluplné ľudské prepojenie, bezcitnosť je hlboko zraňujúca. Bezcitnosť je pomerne jedovatá, život ničiaci dominancia ľudského dvojníka. Konfrontovať ju v sebe vyžaduje odvahu a úprimnosť. Otvára to srdce do reality ľudského prežívania, do pravého ľudského rozmeru.

4) Trojuholník súcitu

Sebanenávisť je naozaj bežná. Všetci sme v určitej miere zažili kritiku, posudzovanie, odmietnutie, napadnutie a nerešpekt. Je bežné zvnútorňovať si negatívu. Tá sa stáva sebanenávisťou určitého stupňa a keď sa zapne spúšťač, projektujeme ju do nášho okolia. Toto je veľmi deštruktívne. Odovzdávame si to z generácie na generáciu ako genetickú psychologickú nákazu. Ale je možné to zastaviť, ak to odhalíme. V psychofonetike sme vyvinuli proces, ktorý odhaľuje sebanenávisť takú, aká je a neutralizuje ju. Ak v akomkoľvek bode v procese zachytíme prejav sebanenávisti (sebakritiku, sebauposudzovanie, sebaodmietanie), plne to odhalíme. Akákoľvek poloha slabosti, zraniteľnosti, neschopnosti či strachu môže vyjaviť sebanenávisť, ak ju vyjadríme gestom a pozorujeme zvonka. Aby sme mohli prejsť cez ňu, potrebujeme vstúpiť priamo do nej, vyjadriť ju gestom, externalizovať ju a pozorovať. To odhalí postavu sudcu v nás. Pozorovateľa vždy prekvapí, že pomocou jediného gesta je možné premeniť úplnú identifikáciu so sebanenávisťou v súciti s vlastnou slabosťou. Tento proces nazývame „trojuholník súcitu“. Tá oslabujúca postava, na ktorú sme tak navyknutí, je dvojník. Ak ho objektívne pozorujeme, prebudíme jeho presný opak: sebasúciti.

Toto sú niektoré zo spôsobov, ako prakticky konfrontovať, odhaliť a premeniť svojho dvojníka. Ako som ukázal v predošlých článkoch, prítomnosť dvojníka v ľudskom živote má účel: je to príležitosť na uplatnenie možnosti voľby a na prebudenie sa do vyššieho potenciálu samého seba. Je to skúška úprimnosti voči sebe samému. Je to veľmi uzemnená forma praktického osobného, morálneho a duchovného rozvoja.